Барвиста вигадко, Царівно, що в обладу
Взяла заквітчану далеку давнину!
Замовкни, приглуши пісень і струн луну,
Замкни в цей зимний день своїх рядків принаду!
Прощай! Я мушу знов цю навіжену зваду
Між перстю буйною й гріхом — не на кону,
А в серці — перетліть. Смиренно розпочну
Гірко-солодкий плід Шекспірового саду.

Поете головний! І ви, що вічний спір
Лишили в спадок нам, тумани Альбіону!
Коли з дібров старих я вийду знову в шир,
Не дайте поринуть мені в байдужість сонну,
А й спопелілому даруйте крила знов,
Як Феніксу, щоб путь у небеса знайшов.